

»Če si takih prida zaslužil, ni slabo zate.«

Ivan pa se je dvignil in šel iz hiše. Kot je prej hrepenel po domu, je zdaj nenadoma ugasnila vsa zarja hrepenenja. Verjel je, da bo vse dobro, vse pozabljeno, a se mu je morebiti pod vtisom materine smrti znova preklalo srce.

Zavil je po stezi, ki se je prepletala prek strmega brega in se po desetih minutah na malem kucju ločila v dve veji, ena je bežala naravnost v gozd in v grapo, druga pa se je dvigala v strme senožeti in pod navpične skale.

Na kucju je ob razpotju stala kapelica; bila je majhna in nizka, omet je bil že odletel od nje. Sezidal jo je bil njegov oče. Njena posebnost je bila Marijina soha, tudi delo njegovega očeta. Prek čudes izrezljanega žličnika in svetega Boštjana nad vrati ga je v otroških dneh ta čudežna ploska soha, z živimi barvami pobarvana, najgloblje zanimala. Bila je Marija sedem žalosti in je imela neizmerno bridek obraz, da je slednja poteza groteskno plakala na njem. Na kolenu ji je sedel Jezušček, ki se je s smehom igral s sedmerimi meči, s katerimi je bilo prebodeno materino srce. Sedmeri meči pa so bili zakrivljeni, turškim mečem podobni. Pod Marijinimi nogami je ležal na trebuhu hudič, ki je bil s črne in zeleno barvo pobarvan, gol, v obraz in telo pa tak, da so mu povsod iz kože rasli kremplji, kljuni, svinjski rilci in luskinе in mu je tičal še tam nekak spačen obraz, kjer je nespodobnost doma. Nad Marijo pa se je dvigal Bog Oče in držal v rokah golobčka, svetega Duha.

Silna fantazija, ki je izoblikovala to delo, je brez prestanka vlekla malega Ivana h kapelici. Po ure in ure se ni nagledal žalostnega obraza Marije, ne grdobca, ki je ležal pod njenimi nogami. Oči so mu pogostejše uhajale na vruga nego na Marijo. Ni želel nič več, da bi znal upodobiti svetega

Matej Sternen, Mlin

Boštjana, takega škratljenska bi bil rad upodobil, še strašnejšega nego je ta.

Nasmehnil se je svoji mladostni želji in opazoval soho z očmi človeka, ki je proučil pravilnost oblik do zadnje poteze in žel hvalo svojega mojstra. Ostro oko bi našlo polno pomanjkljivosti na nji; nesomernost telesa, nepoznanje anatomije, slaba izbira barv — ali nekaj drugega je bilo, kar ga je danes presenetilo. Domišljija je bila razgibana do nezmislivosti in bolečine, a moral je priznati, da je močna; občutje je velo iz celotne skupine, iz Marijinega obraza neizmerna žalost, iz Deteta nedolžno veselje, iz peklenščeka globoka groza, ki se je no-